

ואפילו סוסים. אבל לנו אין צאן, אין פרה ואין סוס. למה לנו, העלובים, לפחד מנמר. לא, אני מפחדת יותר מכל דבר משממיות. הן כאלה מגעילות, חלקלקות. הבט, הנה אחת זוחלת על הקיר!"
והזקנה הצביע על הקיר, ושם זחלה באמת שממית, לטאה קטנה ואפורה.

באותו הזמן מעבר לחלון הסתובב נמר צעיר. הוא הלך לאורך הקיר וחיפש כיצד להיכנס לבית, כדי לטרוף את זוג הזקנים.

לנמר חוש שמיעה טוב. כשעמד תחת החלון שמע שהאישה מפחדת משממית יותר מכל דבר אחר. הנמר נבהל.

"מי הן השממיות? לא שמעתי עליהן עד היום. תמיד חשבתי שאין דבר מפחיד יותר ממני. ומתברר ששממית מפחידה יותר. כדאי יהיה

שממית

יפן

בקצה הכפר טולמה, ממש על גבול היער, חי זוג זקנים. ערב אחד הם ישבו בבית והתחממו ליד התנור. גשם דפק בגג ובפנים היה נעים וחמים.
"מה מפחיד אתך יותר מכל דבר אחר בעולם?" שאלה האישה את בעלה.
הזקן חשב רגע וענה:
"כנראה נמר. אין דבר איום יותר מנמר בעולם כולו."
האישה הניע בראשה:
"אכן, נמר הוא חיה איומה. הוא טורף כבשים, פרות

"שממית!" חשב הנמר.
אך לא הייתה זו שממית אלא רק אדם, גנב
הסוסים האזורי.
הוא כבר זמן מה עמד תחת העץ בקצה היער
וחיכה להזדמנות לתפוס איזה סוס התועה
בשדות.
ופתאום ראה בחושך דבר מה רץ על ארבע

להביט על החיה האיומה הזו.
הוא התחיל לתאר לעצמו איזה פנים מפחידים,
איזה ציפורניים חדות ורגליים חזקות צריכות
להיות לחיה זו שאנשים מפחדים ממנה יותר
מאשר מנמר. ובחושך הוא תאר לעצמו את
המפלצת האיומה, כפי שרק יכול היה נמר טיפש
צעיר לתאר לעצמו בערב גשם, תחת לחלון זר.
ופחד אחז בנמר. הוא חשב שאט-אט והשממיות
יקפצו ממקום כלשהו ויתנפלו עליו.

באותו רגע הזקן בבית קרא:

"הנה, היא זוחלת!"

הנמר המסכן נרעד מפחד והתחיל לברוח מהר,
כמה שרק יכול היה. הוא רץ מהר כפי שנמרים
נבונים מעולם לא רצים.

רק כשהגיע ליער האט קצת את ריצתו.

"עכשיו כבר השממית רחוקה ממני ואני רחוק

מהשממית" חשב.

הוא נרגע קצת ורצה לנוח, כשפתאום משהו קפץ
על גבו.

החיש את ריצתו. וכך, מפחידים זה את זה הם
התקדמו לעובי ביער.
הנמר ידע שבמקום כלשהו ביער נמצא בור עמוק.
הוא רץ בכוון הבור הזה.
"אזרוק את השממית לתוך הבור! אם לא אצליח
לזרוק אותה היא תטרוף אותי!" חשב הנמר.
בסוף הוא הגיע לפתח הבור ובכל כוחו הניע את
ראשו. מהתנועה החזקה התרופפה אחיזתו של
גנב הסוסים והוא נפל לתוך הבור העמוק.
רק אז הנמר נשם לרווחה ולאט התרחק מהבור.
הוא התעייף מאוד מאירועי הערב הזה. הזנב שלו
נראה רופף, הפנים שקעו, ושקע גם הכל שעל
הפנים, השפם, הזקן. רק האף לא שקע, כי אפו
של נמר שטוח ולא יכול לשקוע.
על העץ הקרוב ישב קוף. כשהנמר עבר לידו
הקוף צחק והצביע עליו באצבע.
"למה אתה צוחק?" שאל הנמר הנעלב.
"אתה נראה מצחיק! מה קרה לך?"
"מה קרה לי אתה שואל? כרגע ראיתי שממית"

רגליים. מרוב החמדנות עיניו היטשטשו. היה
נדמה לו שרץ כאן סיח. הוא קפץ על הגב הנמר
ותפס אותו חזק בצווארו.
והנמר לא הבין מה קפץ עליו,
ולא יכול היה גם לראות מה
קורה אצלו על הגב. הוא נבהל
מאוד והתחיל שוב לרוץ מהר,
כל כך מהר כפי שנמרים זקנים
נבונים לא רצים מעולם.
גנב הסוסים החזיק היטב
בנמר. עוד אף פעם לא קרה לו
שסיח ירוץ כל כך מהר. הוא
נבהל וחיבק חזק את צווארו
של ה"סיח".
לנמר נדמה היה שהשממית
האיומה תקעה בו את ציפורניה
החדות. הוא רץ עוד יותר מהר. וככל שהוא רץ
מהר יותר, כך חזק יותר אחז גנב הסוסים
בצווארו. וככל שהגנב הדק את צווארו, הנמר

אבל לסרב לא יכול היה. התבייש להראות שהוא
מפחד. הוא עמד במקום ועבר מרגל לרגל,
ומאחר שהיו לו ארבע רגליים, זה לקח הרבה
זמן. הקוף הסתכל עליו וצחק שוב:
"איזה פחדן אתה! בוא, נלך ביחד."
הוא ירד מהעץ והלך באומץ לכוון הבור.
לא הייתה לנמר ברירה. הוא הלך אחרי הקוף.
אבל לא ניגש עד הבור אלא עמד בצד, הסתתר
אחרי עץ וחיכה לראות מה יקרה.
הקוף ניגש לבור והסתכל פנימה.
"אז מה ראית?" שאל הנמר מאחורי העץ.
"אינני יודע. חושך שם ולא רואים כלום. אין להבין
מה יושב שם בתחתית."
הקוף חשב זמן מה.
"אני יודע! אוריד את זנבי פנימה ואמשש בו."
וצריך להסביר לכם שהדבר קרה לפני הרבה,
הרבה זמן, והקופים היו שונים מאלה כמו היום.
הזנבות שלהם היו ארוכים מאוד. כל כך ארוכים
שהקוף יכול היה לעטוף את עצמו מספר פעמים

אמר הנמר.
"ומה זו שממית?" שאל הקוף.
"זה מפלצת מפחידה! היא קפצה לי על הגב כדי
לטרוף אותי. אבל אני לא
נבהלתי. רצתי לבור
וזרקתי אותה פנימה."
הקוף פתח את פיו וצחק
עוד יותר:
"אך אתה, טיפש, טיפש!
ראיתי את מי זרקת לבור.
זו לא הייתה שום מפלצת
אלה אדם."
הנמר התרגז:
"קוף! דיברתי אמת. תוכיח
לי שזו לא שממית אלא
אדם!"
"מה כאן להוכיח? לך
בעצמך ותסתכל לבור."
הנמר התלבט. הוא מאוד לא רצה לחזור לבור

בזנבו. עכשיו היא תטפס עליו למעלה ותקפוץ
עלינו!"
הוא נרעד מפחד ובפעם השלישית התחיל לרוץ
מהר, כל כך מהר כפי שלא רצים אף פעם
הנמרים הזקנים והנבונים.
הקוף לא הרגיש אפילו שהנמר ברח. בפעם

בזנב וכך לחמם את עצמו ביום קריר.
וזנב ארוך כזה הקוף הוריד לתוך הבור.
בתחתית הבור ישב גונב הסוסים. הוא ניסה
לצאת וטיפס על קירות הבור, אך אלה היו זקופים
מאוד וחלקים וכל פעם הוא התחלק שוב למטה.
ופתאום ראה שיורד אליו מה שנראה כמו חבל.
"אך! סוף-סוף מישהו נחלץ לעזרתי" שמח ואחז
היטב בזנבו של הקוף.

הקוף הרגיש מיד שמישהו תופס בזנבו. הוא
נבהל ומשך את זנבו חזק כדי לשחררו, אך לא
הצליח להוציא אותו. פניו של הקוף האדימו מרוב
המאמץ. והגנב שמע איך הקוף צועק וחשב:
"הנה אנשים טובים מנסים להוציא אותי מכאן.

שרק החבל לא יקרע!"

והוא אחז עוד יותר חזק בזנב.

הקוף צעק מכאבים. הנמר שמע זאת, הוציא את
ראשו מאחרי העץ וראה שהקוף עומד בקצה
הבור, מושך בכל כוחו ולא יכול להתרחק משם.
"איזו צרה. השממית תפסה כנראה את הקוף

האחרונה אסף את כל כוחו ומשך את הזנב.
והזנב הארוך שלו נקרע ונפל ברובו לתחתית
הבור. לקוף נשארה רק חתיכת זנב קצרה, שבה
כבר לא יוכל להתעטף
מאז זנבו של קוף לא ארוך כמו קודם ופנים
אדומות.